ଶ୍ରୀ ସ୍ୱାମୀ କୃଷ୍ଣାନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦାନନ୍ଦ

ବନାମ

ଏମ୍./ଏସ୍. ଏମ୍. ଡି. ଓସୱାଲ ହୋଜରୀ (ରେଜି.)

ଫେବୃଆରୀ 20,2002

[ସୟଦ ଶାହ ମହମ୍ମଦ କାଦରୀ ଏବଂ ଡୋରାଇସ୍ୱାମୀ ରାଜୁ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ 1958

ଧାରା - 22 (d) - ନିଜକୁ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ସଂସ୍ଥା ବୋଲି ଦାବି କରିବା କରୁଥିବା ଜମି ମାଲିକ - ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା - ଅନୁଷ୍ଠାନର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଦାବି କରିବା - ଭଡ଼ାଟିଆ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଭାବରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ଥିତିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ସହିତ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଏହାର ଯଥାର୍ଥ ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି - କିନ୍ତୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ସମ୍ମୁଖରେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଓକିଲ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ବିବୃତ୍ତିରେ ବିବାଦୀୟ ଉଭୟ ତଥ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି - ଅତିରିକ୍ତ ଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଓକିଲଙ୍କ ବିବୃତ୍ତି ରେକର୍ଡ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଛନ୍ତି - ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆଇନଜୀବୀ ଦ୍ୱାରା ବାର୍ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ବକ୍ତବ୍ୟଟି ଏକ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଅଟେ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ନିଜ ସନ୍ତୋଷ ରେକର୍ଡ କରିଥିଲେ ବୋଲି ଘରମାଲିକଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରି, ନ୍ୟାୟାଳୟ — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଂସ୍ଥା କି ନୁହେଁ ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଉକ୍ତ ଘରଟିର ଆବଶ୍ୟକତା ରଖୁଥିଲା କି ନୁହେଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ର ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଅଟେ । ସେ କେବଳ ସେତେବେଳେ ନିଜ ସନ୍ତୋଷ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିପାରିବେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବେ — ଏପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସନ୍ତୋଷକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ରେକର୍ଡରେ ସାମଗ୍ରୀ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ; ନହେଲେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନଥିବା କିମ୍ବା ଅପ୍ରସଙ୍ଗିକ ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସନ୍ତୋଷ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ଏବଂ ଏପରି ସନ୍ତୋଷ ଆଧାରରେ ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରବିହୀନ

ହେବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, କୌଣସି ପକ୍ଷର ସ୍ୱୀକୃତି ଏକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିଷୟବସ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ବୟାନକୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ବାଧ କରିବ -ସେହି ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ବିଚାରରୁ ବାଦ ଦେଲେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 ର ଖଣ୍ଡ (d) ର ଅର୍ଥାନୁସାରେ ନିଜ ସନ୍ତୋଷ ରେକର୍ଡ କରିବା ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ନଥିଲା — ତେଣୁ ବେଦଖଲ ଆଦେଶଟି ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରବିହୀନ ଥିଲା - ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ବିବୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ — ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା, ଏକ ଚୁକ୍ତି ପରି, ଦୁଇ ପକ୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ମତି ଥିବାକୁ ଅନୁମାନ କରେ — ବେଦଖଲର ଆଧାରଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପରିସର ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ କିଛି ସମୟ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରି ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ — ସାକ୍ଷ୍ୟ ଆଇନ, 1972 — ଧାରା 18 — ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ।

ପ୍ରମାଣ ଅଧିନିୟମ 1972

ଧାରା 18 — ପକ୍ଷର ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି — ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତିତର୍କ ସମୟରେ ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଲିଖିତ ବକ୍ତବ୍ୟରେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ, ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଏହି ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଏପରି ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ରଖାଯାଇପାରିବ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5062 /1997

ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା S.A. No. 275 of 1980 ରେ 2.12.81 ତାରିଖରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ରାୟ ଓ ଆଦେଶରୁ:

ଆବେଦନକାରୀ ତରଫରୁ ଯଶପାଲ ସିଂହ ଏବଂ ଶିବ ପ୍ରକାଶ ପାଣ୍ଡେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ।

ଉତ୍ତରଦାତା ପାଇଁ ରିଷି ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଏହା ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ଆଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 275 of 1980 କୁ 2 ଡିସେମ୍ବର, 1981 ତାରିଖରେ ଅନୁମୋଦନ କରି ପ୍ରଦତ୍ତ ରାୟ ଓ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଏକ ଆବେଦନ ଅଟେ ।

ଆବେଦନକାରୀ—ବିବାଦୀୟ ପ୍ରାଙ୍ଗଣର ଘରମାଲିକ, ସୋସାଇଟିଜ୍ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ସମିତି ଅଟନ୍ତି । ସେ ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଇନ, 1958 (ସଂକ୍ଷେପରେ "ଆଇନ") ର ଧାରା 22 ର ଉପଧାରା (d) ଅନୁଯାୟୀ, ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ବିକାଶ ପାଇଁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣଟି ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଆଧାର କରି, ଉତ୍ତରଦାତା—ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ବିବାଦୀୟ ପରିସରରୁ ବେଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ଲିଖିତ ବକ୍ତବ୍ୟ ଦାଖଲ କରି ଏହି ଦୁଇଟି ଦାବିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଂସ୍ଥା ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଘରଟିର ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଉତ୍ତରଦାତା ଲିଖିତ ବକ୍ତବ୍ୟ ଦାଖଲ କରି ଏହି ଦୁଇଟି ଦାବିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଂସ୍ଥା ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଘରଟିର ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଉକ୍ତ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ନିମ୍ନପ୍ରକାର ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ :"ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ବେଦଖଲର ଆଧାରକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ସାର୍ବଜନିକ ଦାନଧର୍ମ ସଂସ୍ଥା ଅଟେ ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଏହା ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ କରେ ।" ସେହି ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନକୁ 24 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1973 ରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହାର ଏକ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏକ ସମୀକ୍ଷା ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତାହା ପରେ ସେ ଉକ୍ତ ବେଦଖଲ ଆଦେଶର ବୈଧତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏକ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ 22 ଜୁଲାଇ, 1974 ରେ ସେହି ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ଭାବେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ତାହା ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ବେଦଖଲ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଟ୍ରିବ୍ୟୁନାଲ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ଆବେଦନଟି ମଧ୍ୟ 5 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1977 ରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଯାହାହେଉନା କାହିଁକି, ଯେତେବେଳେ ଆପିଲକାରୀ ବେଦଖଲ ଆଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କଲେ, ପ୍ରତିବାଦୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 40 ଏବଂ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 47 ଅନୁସାରେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ । ପୃଥକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉଭୟ ଆପତ୍ତି ଆବେଦନ ଏପ୍ରିଲ୍ 5,1980

ରେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଆଦେଶକୁ ଉତ୍ତରଦାତା ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନ୍ୟାୟାଧୀକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସେ ଅସଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ମେ 16,1980 ତାରିଖର ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଆଦେଶ ରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ, ଉତ୍ତରଦାତା ଉପରୋକ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଡିସେମ୍ବର 2,1981 ରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସେହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବରିଷ୍ଠ ଆଇନଜୀବୀ ଶ୍ରୀ ଜସପାଲ ସିଂହ ଜୋରଦାର ଭାବେ ଯୁକ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଶିକ୍ଷିତ ଆଇନଜୀବୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାର୍ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ବକ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ପକ୍ଷର ଏକ ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଅଟେ ଏବଂ ସେହିହେତୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ସେହି ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତିର ଆଧାରରେ ନିଜ ସନ୍ତୋଷ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ; ତେଣୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରବିହୀନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଭୟ କରୁ ଯେ ଆମେ ବିଦ୍ୱାନ ପରାମର୍ଶଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବୁ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀ ଆଇନର ଧାରା 22 ର ଅର୍ଥ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସଂସ୍ଥା କି ନୁହେଁ ଏବଂ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ବିକାଶ ପାଇଁ ସଦ୍ଭାବପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ପରିସରର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା କି ନୁହେଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଅଟେ । ସେ ନିଜର ସନ୍ତୋଷକୁ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିପାରିବେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ରଖିବେ । ଏପରି ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ସନ୍ତୋଷକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଅଭିଲେଖରେ ସାମଗ୍ରୀ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ; ନହେଲେ, କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନ ଥିବା କିମ୍ବା ଅସମ୍ପର୍କିତ ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ଏବଂ ସେହିପରି ସନ୍ତୋଷ ଆଧାରରେ ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶ ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରହୀନ ହେବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏକ ଦଳର ପ୍ରବେଶ ଏକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସାମଗ୍ରୀ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପକ୍ଷର ଶିକ୍ଷିତ ଆଇନଜୀବୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାର୍ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିବା ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ସେହି ପକ୍ଷର ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ କି?ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏବଂ ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମ ମତରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଆଇନଜୀବୀଙ୍କ ଉକ୍ତ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଏପରି ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବାଧକାରକ କରିଦେବ । ସେହି ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ବିଚାରରୁ ବାଦ ଦେଲାପରେ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 22 ର ଖଣ୍ଡ (d) ର ଅର୍ଥାନୁସାରେ ନିଜ ସନ୍ତୋଷ ରେକର୍ଡ

କରିବା ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିନଥିଲା । ଏହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ, ବେଦଖଲ ଆଦେଶଟି ଅଧିକାରକ୍ଷେତ୍ରବିହୀନ ଥିଲା ।

ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ବିବୃତିକୁ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ କାରଣ ଅଦାଲତ ମକଦ୍ଦମା ପରିସର ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ସମୟ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଆମ ମତରେ, ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏକ ଚୁକ୍ତି ଭଳି ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଦୁଇ ପକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସହମତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାର କାରଣକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପରିସର ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ କିଛି ସମୟ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରି ଆଇନଜୀବୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କାରଣ ଦେଖୁନାହୁଁ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ବ୍ୟୟ ସହିତ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଏ ।

ଆର୍. ପି. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।